

De liefdesdans

Schrijver: Bram de Vries
Coverontwerp: Pixabay
ISBN: 9789402156829
© Bram de Vries 2022

DEEL 1

1

Rebecca fietste de fietsenstalling in van het Koninklijk Conservatorium. Ruben Joosten stond naast zijn fiets en keek naar haar met een glimlach. Hij was blij dat ze na de HAVO allebei hun droom verder gingen najagen. Ruben Joosten was al jaren in de ban van het dansen, Rebecca van der Linden was een getalenteerd zangeres en zou de zangopleiding gaan doen. “Hoi Ruben, leuk dat we samen naar het KC gaan”.

Ruben was sinds een aantal maanden helemaal ondersteboven van Rebecca en kon vaak geen woord uitbrengen als ze naar hem keek of lachte. Ze was zijn droomvrouw met haar blonde korte haar en blauwe ogen. Mooi figuur en een perfecte kledingsmaak. Vaak een leuk rokje of jurkje aan en af en toe een strakke jeans. Haar make-up was mooi, maar niet te opvallend. Een match made in heaven dacht Ruben, alhoewel ze nog steeds goede vrienden waren. Ruben was niet zo'n casanova die een meisje versierde en er vol zelfvertrouwen op af liep.

Hij was onzeker geweest over zijn identiteit toen hij zijn liefde voor het dansen ontdekte. Kon hij als jongen wel naar balletles gaan of zou hij dan het stempel homo krijgen? Zijn oom Richard, die homo is, had steeds gedacht dat hij een gelijkgestemde in de familie had. Op school was hij meer dan eens slachtoffer van pesterijen, omdat een aantal jongens ballet verwijfd vonden.

Zijn moeder steunde hem door dik en dun en hielp hem waar nodig, zoals bij het kopen van zijn danskleding. Hij was blij dat ze hem in staat stelde te doen waar hij goed in was.

“Ben benieuwd of er leuke jongens zijn die ook nog goed kunnen zingen”, zei Rebecca lachend naar Ruben en liep met hem de trap op naar de ingang van het gebouw.

De hal stond vol met andere studenten en Ruben baande zich een weg naar de informatieborden met een overzicht van de opleidingen.

“Daar staat je naam”, zei Rebecca die naast hem stond en haar vinger op het overzicht legde. “Wachten we straks op elkaar Rebecca?”

Rebecca knikte naar hem ter bevestiging.

Ruben wist al snel wat hij wilde gaan doen in zijn leven. Vanaf de basisschool en later op de HAVO werd duidelijk dat hij gemaakt was om iets creatiefs te doen. Hij kon redelijk goed tekenen en was altijd al in de ban geweest van muziek en dansen.

Op zijn kamer had hij vaak muziek aanstaan en was dan allerlei dansspasjes aan het uitproberen. Toen hij mee mocht doen tijdens de schoolmusical, die uit veel dansen bestond, bleek hoe getalenteerd hij is. Zijn klasgenoten waren onder de indruk geweest van zijn dansprestaties. Zijn moeder zag hoe hij ervan genoot en stelde hem voor een dansopleiding te volgen na de HAVO. Hij was naast school al in het talentenprogramma Dans van het KC terechtgekomen.

Het verhaal van de opleidingsmentor Dans duurde eindeloos en ging over de inhoud van de studie, voorstellingen, zelfmanagement en hoe belangrijk motivatie is om je einddoel te behalen. Ruben keek de ruimte rond en zag een 2-tal jongens, waaronder Gerardo, zijn boezemvriend, en 10 meisjes die de komende tijd een deel van zijn leven uit zouden maken. Een gemêleerd gezelschap met allemaal een eigen identiteit en verwachting van wat de studie hen zou brengen.

Stuk voor stuk dansers met talent, anders werd je niet aangenomen. Van deze 12 zouden er gaandeweg nog zeker een aantal afvallen. Eén of twee vonden de weg naar het Nationaal Ballet of werden weggehaald door een internationaal gezelschap.

Rubens vader stond niet achter de keuze voor de dansopleiding van zijn zoon. Hij vond dansen niet een carrière voor de toekomst. Peter Joosten was een man van ambitie en carrière maken en werkzaam bij het IBM Benelux-team. Vaak weg, ook naar het buitenland, en een onregelmatig leven. Zijn auto leek de plek waar hij het grootste gedeelte van de dag doorbracht.

Thuis was hij vaak in zijn kantoor bezig of had een teleconferentie. Geslaagd in het zakenleven, maar voor de rest bleef er weinig energie over.

Zijn moeder had zich gestort op haar kinderen en werkte twee dagen als gedragswetenschapper in een GGZ-praktijk voor kinderen met autisme. Ze maakte behandelplannen om ervoor te zorgen dat de kinderen in allerlei situaties beter kunnen functioneren. Ruben zag hoe eenzaam ze zich voelde als zijn vader er door zijn werk niet was. Haar geloof hielp haar te overleven en was ook de reden dat zij haar echtgenoot onvoorwaardelijk in alles steunde.

“Fijn dat jullie er allemaal zijn. De meesten ken ik al, omdat jullie al een aantal jaren hier bezig zijn geweest”, zei de opleidingsmentor. “Iedereen zal zijn eigen traject gaan en dat allemaal om je Bachelor Dans te halen. Daarna laten we jullie los en hopen we dat je je droom kunt gaan najagen, wat die ook mag zijn”.

“Gaan jullie straks allemaal even langs bij de roostercoördinator, dan is meteen voor iedereen duidelijk welke roostertijden van toepassing zijn”, zei de opleidingsmentor en pakte een papier uit een plastic mapje. “Voordat ik afsluit nog even over de rolverdeling van de eerste uitvoering die eraan zit te komen. We gaan iets klassieks doen, maar dat staat op dit papier”.

Ruben liep naar voren en pakte het papier van de opleidingsmentor aan maar keek niet direct naar de rolverdeling. Hij liep snel door de gangen van het gebouw op weg naar het kantoor waar de roostercoördinator zijn plekje had. Onderweg keek hij naar de andere ruimtes waar groepen leerlingen bij een docent stonden die uitleg gaf.

Het gebouw voelde vertrouwd en was in de afgelopen jaren zijn tweede thuis geworden. Hij had hier getraind en af moeten zien. Het papier van de rooster coördinator brandde in zijn hand en hij stond even stil, in de buurt van de bibliotheek, om het papier open te vouwen.

Hij keek vluchtig naar de beschrijving van het stuk en zijn ogen zagen heel duidelijk “hoofdrol man: Ruben Joosten”.

Het stuk wat ze zouden dansen was Doornroosje. Niet een makkelijk ballet, maar er zou een buitenlandse choreograaf worden uitgenodigd die veel ervaring had met het ballet en met het overbrengen aan jonge dansers.

Ruben zou de rol van Prins Désiré spelen die Prinses Doornroosje uit haar magische slaap moet wakker kussen. Het zou een nieuwe stap zijn in de carrière die hij van jongs af aan al aan het uitstippelen was.

Hij zag de roostercoördinator zitten in zijn kantoor. Joost van der Gaag was iemand die al jaren bij het KC werkte. Hij was geweldig in het samenstellen van de roosters en hield altijd korte lijnen met de dansers. Roosters werden zo gemaakt dat de dansers ook tijd krijgen voor ontspanning naast hun drukke bestaan als danser.

Hij was voor Ruben een vertrouwenspersoon geworden. Een soort tweede vader die hem wel begreep en niet anders behandelde omdat hij dansen als levensdoel zag. Ruben liep het kantoor binnen en nestelde zich in een stoel naast Joost.

“Ruben, je komt voor je rooster? Je bent zeker blij dat je met de opleiding kan gaan beginnen?”

Ruben keek hem aan en lachte. Joost pakte een grote envelop van de stapel en gaf hem aan Ruben.

“De HAVO was leuk, maar wel erg saai als je de helft van de week met Wiskunde, Geschiedenis en allerlei talen bezig moet houden. Ik weet dat het nodig was om hier aan de slag te kunnen gaan”, zei Ruben en maakte de envelop open. Hij zag naast het rooster nog allerlei andere school gerelateerde informatie.

“Mocht je nog vragen hebben naar aanleiding van het rooster dan hoor ik het graag, mag ook via de mail”.

Ruben knikte, gaf Joost bij het weggaan nog een high-five en liep vanuit het kantoor naar de gang. Na enkele minuten lopen zag hij aan de rechterkant het muzieklokaal met daarin een vleugel, muziekstandaards en verschillende kleine instrumenten. In het lokaal stond een groep mensen, waaronder Rebecca. Ze luisterden naar één van de docenten. Ruben wachtte naast de deur. Hij pakte zijn smartphone en keek of hij nog appjes had.

De deur zwiepte open en Rebecca liep lachend naar hem toe.

“Gaaf joh, wat ik dit jaar allemaal ga doen. Hier heb ik altijd van gedroomd. Iets doen met muziek. Hoe was het bij jou?” Ze liepen samen richting uitgang en Rebecca keek Ruben onder het lopen aan, wachtend op zijn antwoord. “

“Mijn dag kan niet meer stuk. Ik heb mijn eerste hoofdrol te pakken. We gaan binnenkort Doornroosje spelen en ik mag Prins Désiré spelen!”. Rebecca stopte even met lopen. “Ruben, geweldig, dat gaat een topuitvoering worden. Moeten we straks even vieren. Ze trok hem aan zijn arm mee naar buiten op weg naar de fietsenstalling.

“Gaan we nog even langs het centrum een cappuccino pakken?”, vroeg Rebecca. “Prima moet toch nog wat studieboeken oppikken”. Ruben haalde zijn fiets van het slot en wachtte tot Rebecca hem volgde. “En heb je een leuke jongen gezien, tussen al die schoonheden?”, vroeg Ruben met een ernstig gezicht.

“Dat kan ik beter niet vertellen, er zou iemand jaloers kunnen worden of niet Ruben?”.

Ruben keek even vluchtig naast zich en zag Rebecca met haar gulle lach. Ze plaagde hem regelmatig. Hij was als eerste op het fietspad richting centrum en maakte ruimte, zodat zij aan de binnenkant naast hem kon fietsen.

Rebecca en Ruben kenden elkaar al vanaf groep 1. Beider ouders waren lid van de kerkelijke gemeente waar ze elke zondag naar toe gingen. Rebecca, een begenadigd zangeres, zong in het muziekteam. Ruben had de laatste tijd wat minder vaak de kerk bezocht omdat hij moeite had met het geloof.

Zijn ratio won het van het gevoel en hij begreep niet dat er mensen waren die zo rotsvast vertrouwden op wat de bijbel en eeuwen mensheid als geloof beschouwden. In de lunchroom waar ze meestal hun cappuccino dronken was het aangenaam rustig en werden ze snel door een serveerster geholpen.

“Je komt zondag toch ook? We hebben een doopdienst en ik ga een solo zingen”. “Rebecca, je weet dat ik niet zo van die geloofsshow houdt. Als God werkelijk zou bestaan, waarom is het bij ons thuis dan zo’n puinhoop? “. .

Rebecca legde haar hand op de zijne en lachte minzaam naar hem.

“Ruben, je moet het je allemaal niet zo aantrekken, je ouders moeten er zelf uit zien te komen. En ja je vader is gewoon moeilijk te veranderen”. “Je hebt gelijk, maar mijn moeder lijdt er zo onder en dat voelt niet fijn voor me, daar kan ik zo boos om worden. En dan hoor ik zondags ook nog “eer je vader en je moeder”.

Sorry hoor, dan ga ik liever direct naar huis en op mijn kamer chillen.”

Ruben frommelde wat aan zijn horloge en keek bedrukt naar buiten. Rebecca zag de pijn in zijn gezicht en zou hem het liefst willen knuffelen.

Niet dat ze het al eens had geprobeerd, maar op de één of andere manier hield Ruben intimiteit ver van zich. Ze zag hoe hij haar adoreerde en ze wachtte op het moment dat ze officieel verking zouden krijgen. Toch leken ze voorbestemd door het leven te gaan als goede vrienden. Wat was er toch dat hem zo liet reageren en intimiteit zo moeilijk bleek te zijn?

Ze schrok op uit haar gedachten toen Ruben plotseling opstond, bij de kassa afrekende en hun jassen haalde.

“Ik moet nog even langs de boekhandel voor studieboeken”, zei Ruben terwijl hij haar in haar jas hielp.

“Prima ik ga direct naar huis, eten en dan oefenen voor zondag”. Buiten namen ze afscheid en Ruben reed snel naar de boekhandel zodat hij op tijd thuis was voor het avondeten. Binnenkort zou een nieuwe fase in zijn leven beginnen. Dansen maakte zijn leven compleet. Alles leek nu toch op zijn plaats te vallen.

2

Ruben deed de achterdeur open en liep fluitend de keuken binnen. "Wat kom jij vrolijk binnen, heb je een goede dag gehad?", zei moeder die net de schaal met lasagne in de oven schoof. "Top moeder, ik heb één van de hoofdrollen in de eerstvolgende grote uitvoering".

Hij knuffelde zijn moeder en probeerde haar te verleiden tot een vreugdedansje. Moeder deed onhandig mee en duwde hem weg toen ze voordeur open hoorde gaan. "Dat is je vader. Wil je al vast de tafel klaarmaken? We gaan over een half uur eten". Ruben maakte de lage kast aan de keukenmuur open om de borden te pakken.

Vader kwam de keuken in en gaf Ruben een harde klap op zijn schouder, Zijn manier om genegenheid te tonen aan Ruben. "Het is me gelukt Ruben, ik krijg eindelijk de baan waar ik al die jaren zo hard voor heb gewerkt. Ik ga naar de hoofdvestiging van IBM in the States".

"Irene, heb je je Engels al bijgeschaafd want we gaan dit kikkerlandje verruilen voor het prachtige Armonk". "Wacht even Peter, ben met de salade bezig, kun je me alles vertellen onder het eten?". Vader griste een fles bier uit de koelkast en gaf zijn vrouw een dikke zoen op haar voorhoofd. "Natuurlijk schatje, maar binnenkort hoef je niet meer te koken. Van wat ik ga verdienen kunnen we op zijn minst een hulp in de huishouding nemen."

Rubens goede humeur verdween direct bij het horen van het nieuws van zijn vader. Verhuizen naar Amerika terwijl hij net met zijn opleiding was begonnen. Zijn vader die promotie kreeg. Dan zouden ze hem nooit meer zien. Vader was een workaholic van het zuiverste soort, een control freak die niets aan anderen wilde overlaten, al moest dat wel om alles gedaan te krijgen.

En dan de uitvoering, die kon hij niet laten schieten. Het zou zijn kans zijn om zich nationaal in de kijker te spelen. Ook al was het niet van de kwaliteit van het Nationaal Ballet, er zaten altijd scouts van gezelschappen in de zaal die eropuit waren jong talent te spotten.

Het eten smaakte Ruben niet na het horen van het nieuws over de verhuizing. Vader praatte honderd uit over de auto met chauffeur, de nieuwe verantwoordelijkheden en hun huis in Armonk dat op een geweldige plek stond. Moeder knikte bevestigend, maar Ruben kon zien dat ze niet echt blij was met wat haar te wachten stond.

"Ruben je weet dat ik altijd een beetje sceptisch ben geweest over dat dansgedoe, maar als het dan toch moet dan maar beter goed. Ik heb even geïnformeerd en met een beetje geluk kun je een opleiding volgen op één van de beste dansinstituten van Amerika vlak bij ons in de buurt", zei vader terwijl hij het laatste restje lasagne op zijn bord schoof. "Ik weet het niet hoor vader, het voelt zo goed op het KC. Mijn hele leven ligt hier en ik heb een hoofdrol in de eerste uitvoering van het schooljaar".

Ruben durfde zijn vader niet recht in de ogen aan te kijken. Hij wist dat vader niet om kon gaan met tegenspraak als hij alles zorgvuldig uitgedacht had. Ruben zag dat zijn vader moeite had om rustig te blijven, maar dit lukte hem omdat hij onderhand gewend was dat zijn zoon nooit echt aan zijn wensen zou voldoen. Geen voetbal, geen kroegentocht, nooit samen erop uitgaan.

Zijn broers hadden dit wel gedaan met vader, maar Ruben was daarin een buitenbeentje gebleken. Vader had na jaren van proberen de moed opgegeven om van zijn jongste zoon een echte vent te maken zoals hij dat noemde.

"Hij kan toch ook hier blijven Peter", zei moeder terwijl ze de spullen van de tafel opruimde. Vader keek naar haar en zei verder niets. Hij stond op liep naar zijn werkkamer en zou daar waarschijnlijk tot laat in de avond blijven.

Vader kwam terug vanuit zijn werkkamer en liep naar de keuken waar Ruben zijn moeder hielp om de afwas in de afwasmachine te zetten.

“Ik heb het al lang geleden opgegeven om je te bewegen een echt beroep te kiezen. Nu wil je ook nog niet naar Amerika, terwijl ik zelfs bereid ben geld te besteden aan één van ‘s werelds beste dansopleidingen. Als je hier blijft moet ik ook nog kamerhuur gaan dokken”.

Moeder deed de deur van de afwasmachine dicht en keek naar haar man. “Hij kan toch bij Richard wonen. Die heeft vast wel een kamer in zijn grachtenpand. Met de trein heen en weer van Amsterdam naar Den Haag is geen probleem. Mocht hij een keer, door omstandigheden, in Den Haag moeten blijven dan wil ik wel aan Daniel, de kerkelijk werker vragen of hij daar in tijd van nood een nachtje kan slapen”, zei moeder.

Ze wist hoe belangrijk het KC was voor Ruben en hoopte dat haar man zich in haar voorstel kon vinden. Peter Joosten knikte en mompelde iets van ‘oké dan’ en liep terug naar zijn werkkamer.

Ruben keek niet blij en ging naar zijn slaapkamer om alles te laten bezinken. Zijn ouders die zouden verhuizen en zijn vertrek naar oom Richard, zodat hij toch zijn opleiding kon blijven volgen. Hij ging achter zijn bureau zitten en zette zijn laptop aan. Via Facebook probeerde hij contact te krijgen met Rebecca om even te kunnen chatten. Wonen bij oom Richard, de man bij wie hij het liefst zover mogelijk uit de buurt wilde blijven.

Had hij maar het lef om zijn ouders te vertellen wat oom Richard werkelijk tijdens het oppassen in het verleden had uitgespookt. Hij wilde echter niet degene zijn die zijn moeder verdriet zou doen, omdat hij haar “held” van zijn voetstuk zou stoten. Dat kon hij niet over zijn hart verkrijgen.

Het duurde een aantal minuten, maar toen zag hij dat Rebecca had gereageerd op zijn berichtje. Ze antwoordde dat ze blij was dat hij in ieder geval in Nederland bleef. Ruben tikte in dat hij graag komende zondag bij de doopdienst wilde zijn om haar te zien zingen.

Er verscheen een thumbs – up emoticon in het scherm en een snel: ik moet weg ga nog repeteren. Rebecca had hij, ondanks hun jarenlange vriendschap, nooit iets verteld over de avances van oom Richard. Het had het wel de vriendschap tussen hem en Rebecca beïnvloed. Een vriendschap die anders waarschijnlijk al tot een vaste relatie was gekomen. Op het ogenblik kon hij nog geen toenadering tot haar zoeken. Hij was niet in staat om zonder bijgedachten lichamelijk contact te hebben.

Zijn moeder zei altijd dat hij door problemen heen moest gaan en niet eromheen. Een uitspraak onder het mom van makkelijker gezegd dan gedaan. Dat begreep zijn moeder ook wel en daarom paste zij het ook niet toe bij haar echtgenoot. Misschien was het nu wel het moment om Rebecca in vertrouwen te nemen en haar over oom Richard te vertellen. Aanstaande zondag zou hij haar vragen om na de kerkdienst te gaan wandelen. Dan zou hij het gaan vertellen.

De komende dagen en weken zouden in het teken staan van veel oefenen voor de balletuitvoering. Hij was vastbesloten om zijn opleiding tot een succes te maken. Wonen in Amsterdam was niet ideaal, maar voor nu wellicht beter dan verhuizen naar Amerika. Hij zou zijn moeder nog wel zeggen dat hij bij oom Richard zou gaan wonen bij hun afwezigheid. Juist op het moment dat hij zijn slaapkamer wilde verlaten werd er op zijn deur geklopt.

3

“Ruben, mag ik binnenkomen?”. Het was zijn moeder die aan de andere kant van deur stond. Ruben maakte de deur open en liet zijn moeder binnen.

“Ik hoop niet dat je boos op me bent dat ik zo snel reageerde op het voorstel van vader. Ik weet dat je graag bij het KC je opleiding wilt doen. Voor mij kwam je vaders mededeling geheel onverwacht. Het zal moeilijk worden zo ver weg van mijn kinderen, maar ik heb beloofd er altijd voor hem te zijn. Loslaten vind ik moeilijk, maar ik weet dat jij voor jezelf kan zorgen en als oom Richard een oogje in het zeil houdt, komt het zeker goed”.

Ze gingen samen op zijn bed zitten en moeder pakte zijn handen vast. “Ik moet ook afscheid nemen van mijn werk en de cliënten. Dat zal niet makkelijk zijn. Door je vader zijn nieuwe functie zal hij meer tijd kunnen vrijmaken voor mij. Het reizen wat hij altijd deed zal minder worden, omdat hij veel werk van thuis en vanuit het hoofdkantoor kan doen. Dat heeft hij gezegd”.

Ruben had dit al zo vaak gehoord van zijn vader, maar na een goede start vergat vader zijn belofte en was hij weer meer met het werk bezig dan zijn privéleven.

“Je gaat het heel goed doen hier Ruben, dat weet ik zeker. Ik heb Daniel gevraagd om je te helpen bij de verhuizing. Toen je vroeger nog regelmatig in de kerk kwam en naar jeugdbijeenkomsten ging hadden jullie altijd een goede klik”.

Ruben knikte en stond op van het bed en keek vanuit het raam naar buiten. Daniel was altijd degene geweest waarvoor hij nog naar de jeugdbijeenkomst ging. Een gezegende spreker die hem boeide en volop in het leven stond. De kerk had hij de laatste maanden gemeden, omdat hij even niet wist wat hij met de kerk aan moest.

“Gelukkig kunnen we skypen”, zei moeder. “En ik ben in ieder geval van plan om terug te komen voor je uitvoering. Dat wil ik echt niet missen!”. Moeder stond op en knuffelde haar zoon. Ruben snapte zijn moeder wel en wist dat ze niet anders kon dan haar man achterna te reizen. Zijn moeder liet hem los en liep zijn slaapkamer uit. In de deuropening keek ze hem aan en zuchtte diep.

“Ik ga dit huis missen. Hier zijn we meer dan 20 jaar geleden komen wonen. Jullie zijn hier allemaal opgegroeid. Ondanks je vaders drukke baan waren het gelukkige jaren. Al die vriendjes en vriendinnetjes die hier met jullie kwamen spelen en ervoor zorgden dat het huis leefde”.

Moeder had gelijk. Ze hadden een onbezorgde jeugd gehad en nu werd die periode afgesloten en zou het huis alleen nog in hun herinneringen bestaan. Zijn moeder ging naar beneden en Ruben keek nog even op zijn laptop om zijn mails te checken.

Het was vroeg in de avond en hij wilde nog even langs het studentenhuus van Gerardo. Zijn studievriend en dansmaat had een DVD van het ballet Doornroosje die ze samen zouden gaan bekijken. Ze waren vrienden maar als het om het toewijzen van rollen ging ook concurrenten. Ze deden als dansers niet veel voor elkaar onder. Gerardo was gracieus. Ruben was een kei in techniek. Beiden stonden ze in de belangstelling van grote dansgezelschappen Het KC begeleidde hen hierin en had ze geadviseerd eerst hun opleiding af te maken. Ruben en Gerardo wisten dat hun kansen nog wel zouden komen.

Ruben ging naar beneden, pakte zijn jas en liep via de keuken naar buiten. De studentenflat van Gerardo lag in de wijk Voorburg. Hij fietste door de straat en het viel hem op hoe druk het nog steeds was ondanks dat de spits toch al voorbij had moeten zijn. Den Haag leek altijd in beweging.

Gerardo woonde samen met twee studentes, één uit Chicago en één uit Londen, 5 minuten van het KC vandaan. Carrie uit Amerika deed internationaal recht en liep stage in het Vredespaleis, Joanne uit Manchester had een stageplek gevonden in het Bronovo op de afdeling Cardiologie.

Het drietal ging vaker in het weekend met elkaar uit en hadden een hechte vriendschap. De dames kwamen regelmatig kijken wanneer Gerardo en Ruben een uitvoering hadden. Ook hielpen ze Gerardo wel eens aan een leuke jongen, maar dat liep meestal uit op niets omdat Gerardo al zijn energie in het dansen stak.

Ruben zette zijn fiets neer en drukte op één van deurbellen van het appartementencomplex aan de Paulinastraat. Hij hoorde een kort “hoi, wie is daar” en antwoordde “Ruben”. Hij duwde de deur open en ging de trap op naar de 1ste verdieping. De huisdeur stond al open en hij liep naar de woonkamer even later gevolgd door Gerardo met twee koppen dampende thee. “Ik heb al een stukje van de band gezien en het is geen gemakkelijk stuk om te dansen”. Onder het praten zette hij de thee op tafel en ging naast Ruben zitten.

“Vorige week heb ik nog bezoek gehad van je oom Richard. Hij heeft mij gevraagd of ik mee wil lopen in de modeshow die hij organiseert ter ere van het 10-jarig bestaan van zijn modezaak”.

Gerardo had door de vriendschap met Ruben vaak oom Richard ontmoet. Richard en Gerardo waren allebei homo en kwamen in dezelfde gay-gelegenheden. Ruben vond het maar niets en hoopte dat Gerardo zich niet te veel met zijn oom in zou laten. Gelukkig was Gerardo verstandig genoeg om zijn carrière voor de liefde te laten gaan.

“Hoe heeft hij je weten over te halen?” Rubens geïrriteerde gezichtsuitdrukking ontging Gerardo niet. “Wat is het toch met jou en je oom. Ik merk steeds als ik zijn naam noem je niet echt een warm familiegevoel laat zien”.

Ruben voelde zich ongemakkelijk door de directe benadering van zijn beste vriend. Een vriend waar hij doorgaans alles mee besprak, maar de voorvallen met zijn oom nog nooit mee had besproken.

“Hij irriteert me, verder niets. Laten we nu gauw gaan kijken hoe we over een aantal weken moeten gaan schitteren op het podium”.

De DVD werd aangezet en ze keken ademloos hoe de dans vorderde en het ballet door het gezelschap ten uitvoering werd gebracht. Na het eerste bedrijf keek Ruben op zijn horloge.

“Laten we volgende week verder kijken. Ik wil het niet te laat maken. Morgenvroeg ga ik samen met mijn moeder winkelen. Dat zal de komende jaren niet zo veel meer voorkomen. Mijn vader heeft een baan geaccepteerd in Amerika. Ze gaan al snel die kant uit”.

Ruben stond op en liep naar de gang om weg te gaan. “Waar ga jij dan wonen als je ouders naar de VS gaan? Ruben bleef staan en keerde zich om naar zijn vriend.

“We zouden nog wel een plekje voor je kunnen maken. Je hoeft dan alleen maar mee te delen in de kosten”, zei Gerardo en lachte naar hem.

“Mijn vader vindt het goed dat ik in Nederland blijf, maar alleen onder de voorwaarde dat ik bij familie ga wonen, zodat hij zich geen zorgen hoeft te maken. Ik mag voor onbepaalde tijd naar Amsterdam om bij oom Richard te gaan wonen”.

“O gelukkig dan kan je je opleiding hier afmaken en Den Haag is met de trein maar een uurtje vanuit van Amsterdam. Zo erg kan samenwonen met oom Richard toch niet zijn? Die workaholic is toch 70 uur in de week aan het werk. Hij zal amper merken dat je er bent. Kom ik je wel opzoeken. Ben gek op Amsterdam en daar lopen heel wat leuke mannen rond”.

Ruben pakte de arm van Gerardo vast en keek hem strak aan. “Ik wil niet dat je me daar komt opzoeken en pas op voor oom Richard. Hij is niet te vertrouwen”. Ruben liet Gerardo los, liep weg en liet Gerardo verbouwereerd achter. Gerardo sloot de voordeur en besepte zicht dat dit niet de Ruben was die hij kende.

4

Ruben schrok wakker toen hij de stem van zijn moeder hoorde aan de deur. Hij zag op zijn wekker dat het al 09:30 uur was. Normaliter als hij met zijn moeder ging winkelen zaten ze op dit uur al in de bus. Alle emoties door het komende vertrek van zijn ouders waren debet aan de vermoeidheid die hij ervoer en nu nog in zijn hoofd voelde.

Hij stond op en liep naar de badkamer. De douche die hij nam zorgde ervoor dat zijn hoofd weer beter ging voelen en de gespannen spieren in zijn nek, die meestal bij dit soort stress ontstonden, weer lichtelijk ontspanden. Ruben droogde zich af, ging terug naar de slaapkamer en kleedde zich aan. Zijn telefoon trilde een aantal maal, maar Ruben duwde hem in zijn broekzak zonder te kijken. Waarschijnlijk een appje van Gerardo. Die arme jongen wist natuurlijk niet waarom hij zo bot had gereageerd.

Vanmiddag zou hij wel reageren. Hij wilde eerst voor zichzelf weten wat de beste manier zou zijn, zonder te veel in details te treden over oom Richard. Via de overloop ging Ruben naar beneden en liep de keuken in.

"Zo slaapkop, ik was al bang dat ik alleen moest gaan winkelen", moeder lachte naar hem en zette een bord met twee boterhammen op tafel.

Ruben ging zitten aan de keukentafel en dronk van zijn thee. "Was het leuk gisteren bij Gerardo of niet zo, je was redelijk vroeg thuis".

Ruben slikte een hap van zijn boterham door en keek naar zijn moeder. "Och gewoon een beetje chillen en nog even een DVD gekeken. Was moe en wilde vroeg slapen om uitgerust met je te gaan winkelen. We zullen wel weer eindeloos veel winkels van de binnenkant gaan zien".

Ruben had de laatste jaren geleerd om alles rondom zijn geheim goed te "beschermen". Ondanks zijn goede relatie met zijn moeder wilde hij haar niet belasten met de escapades van haar broer Richard.

De enige persoon waardoor zij het hoofd in haar huwelijk boven water kon houden. De winkeluitjes met Ruben waren voor haar een moment om even nergens aan te hoeven denken. In de gesprekken die zij hadden fungeerde hij als klankbord voor zijn moeder en antwoorden was vaak niet nodig. Als ze haar ei maar kwijt kon.

Ruben nam een laatste teug thee en zette de ontbijtspullen in de afwas-machine. "Wat mij betreft kunnen we. Als we snel zijn kunnen we de bus van half elf nog halen". Ze gristen hun jassen van de kapstok en liepen samen naar buiten.

5

Gerardo was met een rotgevoel opgestaan. Hij had slecht geslapen en het eerste wat hij had gedaan die ochtend was een berichtje via Whatsapp naar Ruben. In al die jaren dat ze vrienden waren was er nooit iets tussen hen voorgevallen. De plotselinge actie van Ruben had gezorgd voor een blauwe plek op zijn bovenarm. Natuurlijk wist hij dat Ruben en zijn oom Richard niet de beste vrienden waren. Ruben was geen homofoob, was hij het maar dan was er in ieder geval een verklaring voor zijn gedrag.

Hij keek nog eens op zijn telefoon, maar zag nog geen reactie op zijn bericht. Hij zou vanmiddag eens bij Richard peilen waar de aversie van Ruben vandaan kwam. Gerardo wist dat Richard hem wel zag zitten en misschien moest hij maar net doen of dit wederzijds was, zonder echt toe te happen. Een relatie was op dit punt van zijn carrière niet handig, een beetje flirten kon wel.

Richard had hem meermaals laten voelen dat hij hem zag zitten, maar Gerardo vond het leeftijdsverschil van bijna 30 jaar te groot. Gelukkig was het alleen bij flirten gebleven.

Gerardo pakte zijn spullen, deed de deur achter zich dicht en liep naar de fiets die buitenstond. De reis naar Amsterdam met de trein was voor Gerardo de uitgelezen mogelijkheid om heerlijk te ontspannen en even niet aan dansen te denken. Vanmiddag zouden ze in de modezaak van Richard de doorloop doorspreken voor de modeshow van over een week. Hij had al vaker als dressman bij andere gelegenheden gefungeerd dus het zou wel loslopen.

Na krap een uur, reed de trein langzaam het imposante station Amsterdam Centraal binnen. Richard had hem voorgesteld om na het gesprek over de modeshow eventueel gebruik te maken van de logeerkamer in zijn grachtenpand. Ondanks de waarschuwing van Ruben leek het Gerardo een goede optie.

Een avondje stappen in Amsterdam, zo vlak voor het begin van wekenlange repetitie voor Doornroosje en de start van het schooljaar leek hem niet verkeerd. Zodra ze volop in de repetitie-fase zaten was uitgaan er niet meer bij.

Vanuit het Centraal Station was het goed te doen om lopend de modezaak van Richard te bereiken. Het zonnetje scheen lekker en Gerardo genoot van de drukte van Amsterdam. Na zijn adoptie uit Brazilië had hij jarenlang bij zijn adoptiegezin op de Veluwe gewoond. Een strenge christelijke opvoeding had zijn jeugd bepaald. Het was uiteindelijk zijn adoptievader geweest die had gezien dat Gerardo een talent had dat alleen maar in de grote stad tot ontwikkeling zou kunnen komen.

Zijn adoptiemoeder had zich met hand en tand verzet, maar niet kunnen voorkomen dat hij nu al een tijdje niet meer bij ze woonde. Via Rubens moeder was Daniel ingeschakeld om een oogje in het zeil te houden. Daniel was de kerkelijk werker van de kerkelijke gemeente van het gezin Joosten.

Gerardo keek elke keer weer zijn ogen uit als hij door Amsterdam liep. Hier zag je een goede afspiegeling van de wereldbevolking en hoorde je tientallen talen. Het leek wel of alles hier mogelijk was en niets te gek. Creativiteit kende geen grenzen. In de verte zag hij de contouren opdoemen van het fraai geoutilleerde pand waarin de modezaak van Richard zich bevond. Niets was aan het toeval overgelaten.

De mooi uitgedoste etalages schreeuwden om aandacht voor alle dure merken. Hier kwamen mensen die niet keken op een paar euro als het ging om er goed uit te zien. Naast de minder opvallende grootverdieners zag je ook veel bekende Nederlanders die Richards zaak bezochten. Zijn zakelijk instinct en creatief talent had hem geen windeieren gelegd.

Gerardo liep naar de openstaande winkeldeuren en ging naar binnen. Een aantal personeelsleden begroetten hem en voordat hij iemand had kunnen vragen zag hij Richard vanuit de verte al naar hem toe komen. Haren achterovergekamd met boven op een Ray Ban zonnebril en gestoken in een merkpak uit eigen zaak.